

Arrest

nr. 303 476 van 20 maart 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 september 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat E. RAHOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 september 2023 werd ten aanzien van verzoeker een inreisverbod opgelegd van acht jaar. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*“Aan de Heer:
[...]*

*wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.
Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.*

De beslissing tot verwijdering van 29.09.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

x Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 10.06.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, verdovende middelen: bezit: aanschaffing/aankoop zonder vergunning: vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning (meermaals), feiten waarvoor hij op 14.06.2022 werd veroordeeld door Hof van beroep te Gent tot een werkstraf van 120 uren (vervangende gevangenisstraf: 12 maanden).

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, poging tot diefstal, manipulatie van informaticagegevens, feiten waarvoor hij op 28.09.2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 14 maanden.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene blijkt dat hij zich in de période van 31.07.2023 tot en met 05.08.2023 zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal, een poging hiertoe en manipulatie van informaticagegevens. Uit de politionele vaststellingen waaronder de verklaringen van de benadeelden alsook zijn er de voorliggende camerabeelden en zijn et de eigen verklaringen van de betrokkene hij zich schuldig heeft gemaakt aan de eerdere opgesomde feiten. De feiten brengen een ernstig financieel nadeel toe aan de gedupeerden, zijn actueel een ware plaag in de samenleving, zwengelen het onveiligheidsgevoel aan en duiden op een ingesteldheid zonder enig respect voor de eigendomsrechten van anderen hetgeen duidelijk bedreigend is voor de openbare orde.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 11/08/2023. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die [erop] wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM onderhoudt op het Belgische grondgebied. Bovendien ontvangt betrokkene op heden ook geen bezoek in de gevangenis. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illégale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 74/11, 44onies en artikel 62 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 8 EVRM.

Eerste onderdeel,

De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11 Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft de Slowaakse nationaliteit. Verwerende partij diende diens beslissing dan ook op grond van artikel 44nonies Vreemdelingenwet te nemen. Er is geen wettelijke grondslag voor het inreisverbod.

Tweede onderdeel,

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet stelt dat er een inreisverbod van meer dan 5 jaar kan worden opgelegd indien de burger van de Unie of een familielid 'een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid':

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen [3 bedreiging]3 vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend."

Het inreisverbod van de bestreden beslissing zou zijn grondslag moeten vinden in het artikel 44nonies van de Wet van 15 december 1980.

Het desbetreffend artikel luidt als volgt:

"§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een in reis verbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. § 2. De duur van het in re is ver bod mag vijf ja ar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval. § 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming."

Krachtens artikel 44nonies van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Artikel 28 § 2 van de Richtlijn 2004/38 voorziet dat:

"De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene"

Het gaat om een discretionaire bevoegdheid, die een specifieke motivering vereist én op zichzelf (waarom past men het artikel toe) én wat de duurtijd betreft (waarom meer dan 5jaar).

Verzoeker betwist de specifieke motiveringen.

De beslissing hanteert een automatisme door een termijn van acht jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar de veroordelingen. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot

verzoekers specifieke situatie en rekening houdend met de specifieke aard van de veroordeling, tot die termijn wordt gekomen. In casu wordt, omwille van de strafrechtelijke veroordelingen, automatisch de termijn van acht jaar gehanteerd. De termijn zelf dient specifiek gemotiveerd te worden, zo niet wordt vervallen in automatismen die niet beantwoorden aan de hogervermelde noodzaak om rekening te houden met de specifieke omstandigheden

De vreemdelingenwet laat ook toe om een inreisverbod op te leggen van minder of meer dan vijf jaar. Waarom dit in casu acht jaar wordt, is aldus niet duidelijk

- Geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden

De motivering draait immers in essentie om de veroordelingen van 10.06.2021, 14.06.2022 en 31.07.2023.

Er wordt in de bestreden beslissing geen enkele context van de feiten aangegeven en er werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden.

Waarom dit in casu acht jaar wordt, is niet duidelijk. De termijn zelf dient specifiek gemotiveerd te worden, zo niet wordt vervallen in automatismen die niet beantwoorden aan de hogervermelde noodzaak om rekening te houden met de specifieke omstandigheden. Er wordt niet gemotiveerd waarom verzoeker een inreisverbod van acht jaar krijgt opgelegd. Er is geen of niet afdoende specifieke motivering met betrekking tot de persoon van verzoeker, zijn lange verblijfsduur, zijn familiale situatie en zijn integratie in België. Voor zover al met specifieke omstandigheden is rekening gehouden, quod non, wordt er op gewezen dat de overwegingen in de bestreden beslissing in verband met artikel 8 EVRM falen. Met alle omstandigheden wordt in het kader van het inreisverbod dan ook geen of niet afdoende rekening gehouden.

Daarnaast schendt deze specifieke motivering het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker verblijft ondertussen 8 jaar in België. Verzoekers moeder en zussen zijn eveneens woonachtig in België en beschikken verder over legaal verblijf. Verzoekers vader is al enige tijd overleden waardoor verzoeker geen belangen meer heeft in Slowakije. Verzoeker is verder als minderjarige toegekomen in België.

Om deze reden faalt de beslissing.

- geen proportionaliteitsafweging

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 8 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die, zoals hoger reeds aangegeven, niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

In feite vermeldt de beslissing als motief de veroordelingen van 10.06.2021, 14.06.2022 en 31.07.2023.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de elementen décharge die in het dossier aanwezig zijn.

Zo houdt de beslissing geen rekening met de specifieke omstandigheden van verzoeker: verzoeker heeft is als minderjarige vreemdeling toegekomen in België; verzoekers moeder en zussen beschikken over legaal verblijf in België; verzoeker heeft geen belangen meer in Slowakije.

Verzoeker geen toegang tot de EU verschaffen zou er de facto toe leiden dat hij grotendeels geïsoleerd geraakt. Elektronische communicatie of beperkte bezoeken door gezinsleden, wiens sociaal leven in België geworteld zit, komen niet tegemoet aan deze vorm van eenzaamheid. Rekening houdend met de gezinstoestand van verzoeker en de termijn van 8 jaar schendt het inreisverbod artikel 8 van het EVRM en het proportionaliteitsbeginsel.

Een dergelijk lang inreisverbod voor België is zeer ernstig en buiten proportie, ook rekening houdend met de reeds aangehaalde elementen van langdurig verblijf in België en het gegeven dat verzoekers kerngezin zich in België bevindt.

- een inreisverbod met een duurtijd van 8 jaar.

Er kan een inreisverbod van vijf jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek en redelijk motief waarom dit drie jaar hoger is.

Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 44nonies Vreemdelingenwet om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Er dient in ieder geval een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van 8 jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar het verleden van verzoeker. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie, tot die termijn wordt gekomen.

De wet voorziet een maximumtermijn van vijf jaar; het is slechts in het uitzonderlijk geval van 'ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid' dat van die termijn kan worden afgeweken.

Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijk lange termijn die duidelijk disproportioneel is wordt opgelegd.

Op zich volstaat het hierbij niet te verwijzen naar het verleden van verzoeker, daar de wet bepaalt dat rekening wordt gehouden met 'alle' omstandigheden van elke geval.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die 8 jaar werden opgelegd.

Zo kan louter op basis van het verleden van verzoeker niet worden besloten dat hij vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid vormt.

Uit al het bovenstaande blijkt dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid zou kunnen inhouden.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. Verwerende partij beperkt zich immers tot een zéér stereotiepe motivering.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake M. t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden.

De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Derde onderdeel,

De beslissing kan verder enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

De bestreden beslissing motiveert op geen enkele wijze over het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde.

Door dit gegeven doet verwerende partij zelf afbreuk aan het gegeven dat er nog sprake zou kunnen zijn van een "actueel gevaar voor de openbare orde".

Hoe dan ook wordt in de rechtspraak van het Hof van Justitie gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde', afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. Blz I 5257, § 66).

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Uit deze interpretatie blijkt dat het gegeven dat de laatste feiten dateren van bijna vijf jaar geleden, op zich niet volstaat om een inreisverbod op te leggen. Het inreisverbod moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het Hof van Justitie interpreteert dit actueel karakter van de bedreiging dus in de regel in de zin dat moet worden vastgesteld dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, R. R. t. Belgische Staat).

Verweerder beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu worden als feitelijk argumenten de veroordelingen van 10.06.2021, 14.06.2022 en 31.07.2023. Verzoeker stelt dat de overheid op basis van deze feitelijke gegevens niet kon besluiten dat hij actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt.

Verzoeker stelt dat verwerende partij op basis van de feitelijke gegevens niet kon besluiten dat verzoeker een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst verder te zetten. Er is geen enkele inschatting van de straf die verzoeker heeft ondergaan.

Er is geen enkele inschatting van zijn familieleven en dat dit tot gevolg kan hebben dat verzoeker zich in de toekomst zou onthouden van strafrechtelijke inbreuken. De bestreden beslissing schendt dan ook de wettelijke bepalingen.

Hierdoor kan er gesteld worden dat de verwerende partij de feitelijke gegevens in dit dossier niet juist beoordeeld heeft. Wat meer is, is het gegeven dat verwerende partij door de onjuiste beoordeling van de gegevens in dit dossier tot een onredelijk besluit is gekomen.

Uit het bovenstaande blijkt immers dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt.

De beslissing schendt op deze punten de vermelde wettelijke bepalingen. De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.

De beslissing is in strijd met artikel 74/11 Vreemdelingenwet."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen

aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Het bestreden inreisverbod vermeldt als rechtsgrond artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dat artikel is in de vreemdelingenwet gerangschikt onder *titel III quater "Bepalingen van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven"* en vormt de de omzetting van artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 2, punt 3, van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

"Deze richtlijn is niet van toepassing op personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscore."

Artikel 3, punt 1, van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

"Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. 'onderdaan van een derde land': eenieder die geen burger van de Unie is in de zin van artikel 17, lid 1, van het Verdrag en die geen persoon is, die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscore (eigen onderlijnen);"

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient erop te wijzen dat verzoeker de Slowaakse nationaliteit heeft. Als Unieburger valt verzoeker niet onder het toepassingsgebied van de terugkeerrichtlijn maar wel van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (de Burgerschapsrichtlijn).

Verzoekers nationaliteit wordt niet betwist door verweerder, noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen. Aangezien verzoeker een Unieburger is, kon verweerder aldus geen toepassing kon maken van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

In de nota met opmerkingen betwist de verwerende partij dat het inreisverbod moest worden genomen op grond van artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet en niet op grond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Zij betoogt echter met opmerkingen dat dit louter een materiële vergissing is, vermits beide bepalingen voorzien in de afgifte van een inreisverbod wanneer een ernstige bedreiging voor de openbare orde wordt vastgesteld.

De Raad merkt echter op dat de vergissing *in casu* betrekking heeft op de rechtsgrond van de betreden beslissing zelf. Het beoordelingskader van een verwijderingsbeslissing genomen ten aanzien een burger van de Unie overeenkomstig artikel 44*nonies* of ten aanzien van een derdelander op grond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet is niet noodzakelijk hetzelfde. Het vermelden van de rechtsgrond waarop het inreisverbod werd genomen is in dit opzicht dan ook een essentieel element van de bestreden beslissing. Het laat de betrokkene toe met kennis van zaken te bepalen of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De Raad kan, bij de uitoefening van de in artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet toegewezen wettigheidstoetsing, zijn beoordeling van de zaak op grond van artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet niet in de plaats stellen van de bestreden beslissing. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middelonderdeel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot het opleggen van een inreisverbod van 28 september 2023 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT